

РОЗВИТОК ОРГАНІЗАЦІЙНИХ ФОРМ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В КРАЇНАХ СВІТУ: ВИКОРИСТАННЯ ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ В УКРАЇНІ У ПІСЛЯВОЄННИЙ ПЕРІОД

Перехід до інноваційної моделі розвитку економіки – найхарактерніша прикмета сучасного етапу в розвинутих країнах, для яких інноваційний розвиток є ключовим вектором економічної стратегії. В його основі закладений безперервний і цілеспрямований процес пошуку, підготовки та реалізації нововведень, які дають змогу не тільки підвищити ефективність функціонування суспільного виробництва, а принципово змінити способи його розвитку.

Питання інновацій, інноваційного розвитку національної економіки є предметом дослідження багатьох учених. Водночас, незважаючи на значну кількість досліджень, проблемі впровадження та ефективного функціонування різноманітних організаційних форм інноваційної діяльності на сучасному етапі розвитку економіки країн світу, зокрема України, не приділяється достатньої уваги, а отже, вивчення цих питань є актуальним [1].

Основними організаційними формами інноваційної діяльності є технопарки, технополіси, інкубатори, асоціації, стратегічні альянси та ін. Технопарк – це науково-виробничий територіальний комплекс, головною метою якого є формування максимально сприятливого середовища для розвитку малих і середніх наукоємних інноваційних фірм-клієнтів. В багатьох країнах розвиток ідей технопарків привів до появи більш інтегрованого елемента інноваційної інфраструктури – технополіс. Особливу роль в інноваційній інфраструктурі відіграють бізнес-інкубатори, що надають різноманітні послуги новим інноваційним фірмам, які знаходяться на стадії виникнення і становлення [3].

Загальними світовими тенденціями в інноваційній сфері кінця ХХ – початку ХХІ ст. є: перетворення інновацій у ключовий фактор соціально-економічного розвитку; поступове збільшення витрат на НДДКР; зростання частки високотехнологічних галузей в експорті промислової продукції країн світу; прискорення темпів трансферу технологій, особливо, міжнародного; активізація процесів злиття і поглинань у світовому високотехнологічному секторі економіки; транснаціоналізація інноваційної діяльності; розвиток інноваційного аутсорсінгу; поглиблення диференціації у рівні інноваційного розвитку країн; трансформація

ключових рис конкурентоспроможності та загострення конкуренції; формування нових світових центрів інноваційного розвитку та регіональних інтеграційних угруповань в інноваційній сфері.

Світовий досвід переконує у неможливості забезпечення стійкого інноваційного розвитку національної економіки без стимулювання та підтримки інноваційних процесів державою. Важливу роль у політиці багатьох країн світу відіграють державна підтримка створення так званих інноваційних підприємницьких інкубаторів, науково-технологічних парків, інноваційних кластерів, ВЕЗ та інших організаційних форм інноваційної діяльності, центрів підтримки малого інноваційного підприємництва [1].

Національна економічна стратегія України ще у 2021 поставила в центр всіх рішень розвиток людського капіталу та інновації. Післявоєнний шлях України – забезпечити інноваційне економічне зростання. Для цього на першому етапі необхідно підготувати "плацдарм":

- забезпечити верховенство права і захист власності, підвищити рівень економічної грамотності громадян;
- модернізувати традиційні індустрії;
- покластися на розвиток цифрової економіки;
- забезпечити кращі умови для українського експорту;
- забезпечити енергетичну незалежність, дерегулювати економіку і забезпечити бізнесу рівні умови;
- створити умови для залучення в країну талантів з усього світу [2].

Таким чином, конкретними заходами на шляху впровадження інноваційної моделі розвитку в Україні мають стати: створення інфраструктури інноваційної діяльності та національного реєстру електронних інформаційних ресурсів; створення в регіонах мережевих інноваційних структур, які б сприяли розвитку співробітництва технологічно пов'язаних між собою підприємств, наукових установ, фінансових інституцій, адміністративних органів; розгортання інфраструктури захисту прав інтелектуальної власності; створення інноваційних, галузевих та регіональних фондів (компаній) та спеціалізованих дослідницьких центрів при закладах вищої освіти.

Література

1. Вівчар О. Й. Інноваційна діяльність в Україні та напрямки її розвитку / О. Й. Вівчар, Н. М. Паранька // *Науковий вісник НЛТУ України*. – 2015. – Вип. 21.9. – С. 183 – 187.
2. Длігач А.О. Україна майбутнього – погляд з 2030 року /А.О. Длігач // *Економічна правда*. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.epravda.com.ua/columns/2022/03/24/684560/>
3. Чичкало-Кондрацька І.Б. Інноваційний розвиток регіональних науково-виробничих систем: [монографія] / І.Б. Чичкало-Кондрацька – Полтава: Полтавський літератор, 2011. – 392 с.
4. *Global Competitiveness Report Special Edition 2020: How Countries are Performing on the Road to Recovery* – World Economic Forum, Geneva, Switzerland, 2020. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.weforum.org/reports/the-global-competitiveness-report-2020>